

II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

RÅDET

RÅDETS DIREKTIV

af 21. december 1988

om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed

(89/48/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 49, artikel 57, stk. 1, og artikel 66,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

i samarbejde med Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

I henhold til Traktatens artikel 3, litra c), er fjernelse af hindringerne for den frie bevægelighed for personer og tjenesteydelser et af Fællesskabets mål; dette indebærer for medlemsstaternes statsborgere, at de blandt andet har ret til at udøve et erhverv som selvstændig eller lønmodtager i en anden medlemsstat end den, hvori de har opnået deres erhvervsmæssige kvalifikationer;

de bestemmelser, som indtil dato er blevet vedtaget af Rådet, og i henhold til hvilke medlemsstaterne til erhvervsmæssige formål gensidigt anerkender de eksamensbeviser for videregående uddannelser, der er udstedt på deres område, omfatter kun få erhverv; kravene til det uddannelsesniveau og den uddannelsessted, som var en betingelse for adgang til disse erhverv, var stort set fastlagt på samme måde i alle medlemsstaterne, eller der er blevet foretaget en række mindre harmoniseringer, som var nødvendige med henblik på indførelsen af disse sektorbe-

stemte ordninger for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser;

for hurtigt at indfri forventningerne hos de europæiske borgere, som er i besiddelse af et eksamensbevis for videregående erhvervskompetencegivende uddannelse, der er udstedt i en anden medlemsstat end den, hvori de ønsker at udøve deres erhverv, bør der ligeledes indføres en anden metode for gensidig anerkendelse af disse eksamensbeviser, som for disse borgere letter adgangen til at udøve enhver form for erhvervsvirksomhed, som i værtslandet er gjort betinget af, at borgeren har gennemgået en post-gymnasial uddannelse, forudsat at de er i besiddelse af et sådant eksamensbevis, som giver adgang til disse aktiviteter, bekræfter en uddannelse af mindst tre års varighed og er udstedt i en anden medlemsstat;

et sådant resultat kan nås, hvis der indføres en generel ordning for gensidig anerkendelse af erhvervskompetencegivende eksamensbeviser for videregående uddannelser af mindst tre års varighed;

for så vidt angår erhverv, for hvis udøvelse Fællesskabet ikke har fastsat et obligatorisk minimumskvalifikationsniveau, har medlemsstaterne fortsat ret til at fastsætte et sådant niveau med henblik på at sikre kvaliteten af denne virksomhed på deres område; en medlemsstat kan dog ikke uden at tilsidesætte de forpligtelser, der påhviler den i henhold til Traktatens artikel 5, pålægge en EF-statsborger at erhverve kvalifikationer, som medlemsstaten sædvanligvis indskrænker sig til at fastsætte under henvisning til de eksamensbeviser, der udstedes inden for rammerne af statens eget nationale uddannelsessystem, når den pågældende allerede helt eller delvis har erhvervet

⁽¹⁾ EFT nr. C 217 af 28. 8. 1985, s. 3, og nr. C 143 af 10. 6. 1986, s. 7.

⁽²⁾ EFT nr. C 345 af 31. 12. 1985, s. 80, og EFT nr. C 309 af 5. 12. 1988.

⁽³⁾ EFT nr. C 75 af 3. 4. 1986, s. 5.

disse kvalifikationer i en anden medlemsstat; de værtslande, i hvilke udøvelsen af et bestemt erhverv er lovreguleret, skal derfor tage hensyn til de kvalifikationer, der er erhvervet i en anden medlemsstat, og vurdere, om de svarer til de kvalifikationer, som landet selv kræver;

et samarbejde mellem medlemsstaterne kan lette deres overholdelse af disse forpligtelser; der bør derfor fastsættes nærmere bestemmelser for et sådant samarbejde;

begrebet »lovreguleret erhvervmæssig virksomhed« bør defineres således, at der tages hensyn til forskellige nationale sociologiske forhold; begrebet bør omfatte, ikke blot erhvervmæssige aktiviteter, hvortil adgangen i en medlemsstat er betinget af et eksamensbevis, men også erhvervmæssige aktiviteter, hvortil der er fri adgang, når de udøves under anvendelse af en erhvervstitel, der er forbeholdt personer, som opfylder bestemte kvalifikationskrav; erhvervssammenslutninger og -organisationer, som tildeler deres medlemmer sådanne titler, og som er anerkendt af de offentlige myndigheder, kan ikke under påberåbelse af deres privatretlige karakter unddrage sig den ved dette direktiv fastsatte ordning;

det er ligeledes nødvendigt at fastlægge, hvilke krav med hensyn til erhvervmæssig erfaring eller prøvetid værtslandet kan forlange opfyldt af den pågældende ud over eksamensbevis for videregående uddannelse, når dennes kvalifikationer ikke svarer til dem, der er foreskrevet i landets nationale bestemmelser;

der kan ligeledes indføres en egnethedsprøve i stedet for prøvetid; formålet med såvel prøvetid som egnethedsprøve er at forbedre de bestående forhold med hensyn til medlemsstaternes gensidige anerkendelse af eksamensbeviser og dermed at lette den frie bevægelighed for personer inden for Fællesskabet; sigtet med dem er at vurdere egnetheden hos en indvandrer, som har fået en erhvervsuddannelse i en anden medlemsstat, til at tilpasse sig sit nye erhvervmiljø; egnethedsprøven vil, set fra indvandrerens synspunkt, have den fordel, at den forkorter tilpasningsperioden; principielt er det indvandrerer selv, der skal vælge mellem prøvetid og egnethedsprøve; visse erhverv er dog af en sådan art, at medlemsstaterne må have mulighed for på visse betingelser at kræve enten en prøvetid eller en egnethedsprøve; i særdeleshed gør forskellene mellem medlemsstaternes retssystemer, også selv om de er af varierende betydning fra en medlemsstat til en anden, det berettiget med særbestemmelser, da en uddannelse i en juridisk disciplin i oprindelseslandet i henhold til et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis som regel ikke dækker den juridiske viden, som værtslandet kræver inden for det tilsvarende juridiske område;

endvidere har indførelsen af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for videregående uddannelser hverken til formål at ændre de erhvervmæssige, herunder etiske, bestemmelser, som gælder for enhver, der udøver et erhverv på en medlemsstats område, eller at unddrage vandrende arbejdstagere anvendelsen af disse bestemmelser; ordningen begrænses til fastsættelse af passende foranstaltninger, hvorved det kan sikres, at den vandrende arbejdstager overholder de bestemmelser, som gælder for det pågældende erhverv i værtslandet;

Fællesskabet har i henhold til Traktatens artikel 49, artikel 57, stk. 1, og artikel 66 kompetence til at vedtage de bestemmelser, der er nødvendige for at indføre og anvende en sådan ordning;

den generelle ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for videregående uddannelse berører på ingen måde anvendelsen af Traktatens artikel 48, stk. 4, og artikel 55;

en ordning af denne art, der bidrager til at befæste den europæiske borgers ret til at udnytte sine erhvervmæssige kundskaber i en hvilken som helst medlemsstat, vil befæste og samtidig sikre hans ret til at erhverve sådanne kundskaber dér, hvor han måtte ønske det;

ordningen skal, når den har været anvendt i en vis periode, underkastes en nærmere vurdering af den effektivitet, hvormed den fungerer, for at der blandt andet kan tages stilling til, i hvilket omfang den kan forbedres eller dens anvendelsesområde udvides —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

I dette direktiv forstås ved:

a) eksamensbevis: ethvert eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis eller samtlige sådanne eksamensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser under ét

— som er udstedt af en kompetent myndighed i en medlemsstat, der er udpeget i overensstemmelse med denne stats love eller administrative bestemmelser

— hvoraf det fremgår, at indehaveren med positivt resultat har gennemgået en post-gymnasial uddannelse af mindst tre års varighed eller af tilsvarende varighed på deltid, ved et universitet eller en anden højere læreanstalt eller ved en anden uddannelsesinstitution med samme uddannelsesniveau, og i påkommende tilfælde, at han med positivt resultat har gennemgået den erhvervmæssige uddannelse, der kræves ud over den post-gymnasiale uddannelse, og

— hvoraf det fremgår, at indehaveren besidder de erhvervmæssige kvalifikationer, der er påkrævet for at få adgang til et lovreguleret erhverv i den pågældende medlemsstat eller til at udøve det

såfremt den uddannelse, som dette eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis er udstedt for, overvejende har fundet sted i Fællesskabet, eller såfremt indehaveren har en erhvervs erfaring af tre års varighed attesteret af den medlemsstat, som har anerkendt et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis udstedt i et tredjeland.

Med et eksamensbevis som defineret i første afsnit sidestilles ethvert eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis eller samtlige sådanne eksamensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser under

ét, som er udstedt af en kompetent myndighed i en medlemsstat, såfremt der er tale om beviser for en uddannelse, der har fundet sted i Fællesskabet og i denne medlemsstat anerkendes af en kompetent myndighed som værende på tilsvarende niveau, og såfremt der i den pågældende medlemsstat til disse beviser er knyttet de samme rettigheder vedrørende adgang til og udøvelse af et lovreguleret erhverv;

- b) værtsland: den medlemsstat, hvori en EF-statsborger ansøger om tilladelse til at udøve et lovreguleret erhverv, og som ikke er den stat, i hvilken den pågældende erhvervede sit eksamensbevis eller først udøvede det pågældende erhverv;
- c) lovreguleret erhverv: den eller de samlede lovregulerede erhvervsmæssige former for virksomhed, der udgør dette erhverv i en medlemsstat;
- d) lovreguleret erhvervsmæssig virksomhed: erhvervsmæssig virksomhed, når der enten direkte eller indirekte ifølge love eller administrative bestemmelser kræves et eksamensbevis for i en medlemsstat at optage eller udøve denne virksomhed eller en form heraf. Som en form for udøvelse af lovreguleret erhvervsmæssig virksomhed betragtes blandt andet:

- udøvelse af en aktivitet under anvendelse af en faglig titel, såfremt anvendelse af den pågældende titel er forbeholdt personer, der er i besiddelse af det i henhold til love eller administrative bestemmelser krævede eksamensbevis
- udøvelse af erhvervsmæssig virksomhed inden for sundhedssektoren, i det omfang vederlag og/eller refusion for denne virksomhed i henhold til medlemsstatens sociale sikringsordning er betinget af, at den pågældende er i besiddelse af et eksamensbevis.

Når første afsnit ikke finder anvendelse, sidestilles med en lovreguleret erhvervsmæssig virksomhed en erhvervsmæssig virksomhed udøvet af medlemmerne af en sammenslutning eller en organisation, som især har til formål at fremme og opretholde et højt niveau inden for den pågældende erhvervsgren, og som med henblik på virkeliggørelsen af denne målsætning fra en medlemsstat har modtaget en anerkendelse i en særlig form og:

- udsteder et eksamensbevis til sine medlemmer
- sikrer, at de overholder de faglige regler, som den har fastsat, og
- giver dem ret til at anvende en titel eller en forkortelse eller at opnå en stilling svarende til dette eksamensbevis.

En ikke udtømmende liste over sammenslutninger eller organisationer, der på tidspunktet for vedtagelsen af dette direktiv opfylder de i andet afsnit anførte

betingelser, er indeholdt i bilaget. Når en medlemsstat indrømmer en sammenslutning eller en organisation den i andet afsnit omhandlede anerkendelse, giver den meddelelse herom til Kommissionen, som offentliggør denne oplysning i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*;

- e) erhvervs erfaring: faktisk og lovmæssig udøvelse af et bestemt erhverv i en medlemsstat;
- f) prøvetid: udøvelse af et lovreguleret erhverv, der finder sted i værtslandet på en kvalificeret fagmands ansvar og eventuelt er ledsaget af en supplerende uddannelse. Prøvetiden afsluttes med en bedømmelse. Bestemmelserne for prøvetid og bedømmelse heraf samt den indvandrende praktikants status fastsættes af den kompetente myndighed i værtslandet;
- g) egnethedsprøve: en kontrol udelukkende af ansøgerens faglige kundskaber, som foretages af værtslandets kompetente myndigheder, og hvis formål er at vurdere ansøgerens egnethed til at udøve et lovreguleret erhverv i dette land.

Med henblik på denne kontrol opstiller de kompetente myndigheder en liste over de fag, der på grundlag af en sammenligning mellem den uddannelse, der kræves i den pågældende medlemsstat, og den uddannelse, som ansøgeren har fået, ikke er omfattet af eksamensbeviset eller det eller de kvalifikationsbeviser, som ansøgeren fremlægger.

Ved egnethedsprøven skal der tages hensyn til det forhold, at ansøgeren i oprindelseslandet eller det land, han kommer fra, er en kvalificeret fagmand. Prøven skal vedrøre fag, som vælges blandt dem, der er opført på listen, og hvortil kendskab er en væsentlig forudsætning for, at ansøgeren kan udøve det pågældende erhverv i værtslandet. Prøven kan ligeledes omfatte kendskabet til den faglige etik, der gælder for de pågældende former for virksomhed i dette land. De nærmere betingelser for egnethedsprøven fastsættes af værtslandets kompetente myndigheder under overholdelse af reglerne i fællesskabsretten.

Den status, der i værtslandet tilkommer den ansøger, der ønsker at forberede sig til egnethedsprøven i det pågældende land, fastsættes af de kompetente myndigheder i dette land.

Artikel 2

Dette direktiv gælder for enhver EF-statsborger, der ønsker at udøve et lovreguleret erhverv som selvstændig eller lønmodtager i et værtsland.

Dette direktiv gælder ikke for de erhverv, der er omfattet af et særligt direktiv, hvorved der mellem medlemsstaterne indføres en gensidig anerkendelse af eksamensbeviser.

Artikel 3

Når der i værtslandet kræves et eksamensbevis for at optage eller udøve et bestemt lovreguleret erhverv, kan den kompetente myndighed ikke under henvisning til manglende kvalifikationer nægte en EF-statsborger adgang til at optage eller udøve et sådant erhverv på samme vilkår som dem, der gælder for landets egne statsborgere,

- a) såfremt ansøgeren er i besiddelse af det eksamensbevis, som i en anden medlemsstat er foreskrevet som betingelse for adgang til dér at optage eller udøve det samme erhverv, og som er opnået i en medlemsstat, eller
- b) såfremt ansøgeren på fuldtidsbasis har udøvet det pågældende erhverv i mindst to år i løbet af de forudgående ti år i en anden medlemsstat, hvor dette erhverv ikke er lovreguleret i henhold til artikel 1, litra c), og artikel 1, litra d), første afsnit, og den pågældende er i besiddelse af et eller flere kvalifikationsbeviser:

- som er udstedt af en kompetent myndighed i en medlemsstat, der er udpeget i overensstemmelse med medlemsstatens love eller administrative bestemmelser
- hvoraf det fremgår, at indehaveren med positivt resultat har gennemgået en post-gymnasial uddannelse af mindst tre års varighed eller af tilsvarende varighed på deltid, ved et universitet eller en anden højere læreanstalt eller ved en anden uddannelsesinstitution med samme uddannelsesniveau i en medlemsstat, og, i givet fald, at han med positivt resultat har gennemgået den erhvervsmæssige uddannelse, der kræves ud over den post-gymnasiale uddannelse, og
- som har forberedt ham til at udøve det pågældende erhverv.

Med det i første afsnit omhandlede kvalifikationsbevis sidestilles ethvert kvalifikationsbevis eller samtlige sådanne kvalifikationsbeviser under ét, som er udstedt af en kompetent myndighed i en medlemsstat, såfremt der er tale om beviser for en uddannelse, der har fundet sted i Fællesskabet og af denne medlemsstat anerkendes som værende på tilsvarende niveau, på betingelse af at denne anerkendelse er blevet meddelt de øvrige medlemsstater og Kommissionen.

Artikel 4

1. Artikel 3 er ikke til hinder for, at værtslandet ligeledes af ansøgeren kræver:

- a) at han beviser, at han har erhvervs erfaring, når varigheden af den uddannelse, som han i henhold til artikel 3, litra a) og b), dokumenterer at have gennemgået, er mindst et år kortere end den uddannelsesetid, der kræves i værtslandet. Kravene til længden af erhvervs erfaringen må i så fald ikke overstige:

- det dobbelte af den manglende uddannelsesetid, når denne vedrører en postgymnasial uddannelse og/eller en praktisk uddannelse, der gennemføres under tilsyn af en praktislærer og afsluttes med en eksamen
- den manglende uddannelsesetid, når denne vedrører erhvervspraktik, der gennemføres med støtte fra en kvalificeret fagmand.

For så vidt angår eksamensbeviser i henhold til artikel 1, litra a), sidste afsnit, fastsættes varigheden af den uddannelse, der anerkendes som værende på samme niveau, på grundlag af den uddannelse, der er defineret i artikel 1, litra a), første afsnit.

Ved anvendelsen af dette litra skal der tages hensyn til den i artikel 3, litra b), omhandlede erhvervs erfaring.

Længden af den krævede erhvervs erfaring må under ingen omstændigheder overstige fire år;

- b) at han gennemgår en prøvetid, der dog ikke må overstige tre år, eller består en egnethedsprøve:

- når den uddannelse, han i henhold til artikel 3, litra a) og b), har fået, omfatter fag eller discipliner, der er væsentligt forskellige fra dem, der er omfattet af det eksamensbevis, som er foreskrevet i værtslandet, eller
- når det lovregulerede erhverv — i det tilfælde, der er nævnt i artikel 3, litra a) — i værtslandet omfatter en eller flere former for lovreguleret erhvervsmæssig virksomhed, der ikke forekommer i det lovregulerede erhverv i oprindelseslandet eller det land, som ansøgeren kommer fra, og denne forskel er karakteriseret ved en særlig uddannelse, som kræves i værtslandet, og som omfatter fag, der er væsensforskellige fra de fag, der er omfattet af det af ansøgeren fremlagte eksamensbevis, eller
- når det lovregulerede erhverv — i det tilfælde, der er nævnt i artikel 3, litra b) — i værtslandet omfatter en eller flere former for lovreguleret erhvervsmæssig virksomhed, der ikke forekommer i det erhverv, som ansøgeren har udøvet i sit oprindelsesland eller sit seneste opholdsland, og denne forskel er karakteriseret ved en særlig uddannelse, der kræves i værtslandet, og som omfatter fag, der er væsensforskellige fra de fag, der er omfattet af det eller de af ansøgeren fremlagte kvalifikationsbeviser.

Gør værtslandet brug af denne mulighed, skal det give ansøgeren ret til at vælge mellem prøvetid og egnethedsprøve. For erhverv, for hvis udøvelse det er nødvendigt at have nøje kendskab til national ret, og i forbindelse med hvilke rådgivning og/eller bistand med hensyn til national ret indgår som et væsentligt og fast element, kan værtslandet som en fravigelse af dette princip foreskrive en prøvetid eller en egnethedsprøve. Har værtslandet for andre erhvervs vedkommende til hensigt at indføre fravigelser fra ansøgerens ret til selv at vælge, finder fremgangsmåden i artikel 10 anvendelse.

2. Værtslandet kan dog ikke anvende bestemmelserne i stk. 1, litra a) og b), kumulativt.

Artikel 5

Med forbehold af artikel 3 og 4 har ethvert værtsland mulighed for at tillade, at ansøgeren med henblik på at forbedre sine muligheder for at tilpasse sig erhvervsmiljøet i det pågældende land dér kan fuldføre, som en sidestillet uddannelse, den del af erhvervsuddannelsen, der består i erhvervspraktik og gennemføres med støtte fra en kvalificeret fagmand, og som han ikke havde fuldført i oprindelseslandet eller det seneste opholdsland.

Artikel 6

1. Den kompetente myndighed i et værtsland, der gør adgang til et lovreguleret erhverv betinget af, at ansøgeren fremlægger attest for hæderlighed, vandelsattest eller bevis for, at han ikke er under konkurs, og som kan suspendere eller inddrage retten til udøvelse af et sådant erhverv i tilfælde af grov forsømmelse eller skødesløshed i udøvelsen af den pågældende virksomhed eller overtrædelse af straffeloven, skal som tilstrækkeligt bevis for statsborgere fra andre medlemsstater, der ønsker at udøve dette erhverv på dens område, godkende de dokumenter, der er udstedt af de kompetente myndigheder i den medlemsstat, der er oprindelsesland eller seneste opholdsland, og hvoraf det fremgår, at disse krav er opfyldt.

Hvis de dokumenter, der er omhandlet i første afsnit, ikke udstedes af de kompetente myndigheder i den medlemsstat, der er oprindelsesland eller seneste opholdsland, erstattes de af en under ed afgivet erklæring eller — i de medlemsstater, hvor sådan edsafklæggelse ikke anvendes — af en højtidelig erklæring afgivet af den pågældende for en kompetent retslig eller administrativ myndighed eller i givet fald for en notar eller et statsanerkendt fagligt organ, som udsteder en attestation med bekræftelse af denne ed eller højtidelige erklæring.

2. Kræver den kompetente myndighed i værtslandet af statsborgerne i dette land dokumentation for fysisk og psykisk sundhed som betingelse for adgang til og udøvelse af et lovreguleret erhverv, skal den som tilstrækkeligt bevis herfor godkende fremlæggelse af det dokument, der kræves i den medlemsstat, der er oprindelsesland eller seneste opholdsland.

Såfremt den medlemsstat, der er oprindelsesland eller seneste opholdsland, i forbindelse med adgang til eller udøvelse af et pågældende erhverv ikke kræver dokumentation af denne art, godkender værtslandet, at statsborgere fra den medlemsstat, der er oprindelsesland eller seneste opholdsland, fremlægger en af en kompetent myndighed i denne stat udstedt attestation, der svarer til attestationerne i værtslandet.

3. Den kompetente myndighed i værtslandet kan kræve, at de dokumenter og attester, der er omhandlet i stk. 1 og 2, ved fremlæggelsen højst er tre måneder gamle.

4. Hvis den kompetente myndighed i værtslandet som betingelse for adgang til og udøvelse af et lovreguleret erhverv kræver af landets statsborgere, at de aflægger en ed eller afgiver en højtidelig erklæring, og kan denne ed

eller denne erklæring på grund af sin udformning ikke bruges af statsborgere fra de andre medlemsstater, skal den drage omsorg for, at en passende og dækkende udformning kan forelægges for de pågældende.

Artikel 7

1. Den kompetente myndighed i værtslandet skal sikre, at de EF-statsborgere, som opfylder betingelserne for dér i landet at få adgang til og udøve et lovreguleret erhverv, har ret til at benytte den faglige titel i værtslandet, der svarer til det pågældende erhverv.

2. Den kompetente myndighed i værtslandet skal sikre, at de EF-statsborgere, som opfylder betingelserne for dér i landet at få adgang til og udøve et lovreguleret erhverv, har ret til at benytte hjemlandets eller det seneste opholdslands retmæssige titel og eventuelt en forkortelse heraf på det pågældende lands sprog. Værtslandet kan foreskrive, at denne titel skal efterfølges af navn og beliggenhed for den institution eller den eksamenskommission, der har tildelt den.

3. Hvis et erhverv i værtslandet er reguleret af en sammenslutning eller organisation som omhandlet i artikel 1, litra d), kan medlemsstaternes statsborgere kun anvende den faglige titel eller den forkortelse, som denne sammenslutning eller organisation giver ret til, såfremt de kan fremlægge bevis på medlemskab af nævnte sammenslutning eller organisation.

Gør sammenslutningen eller organisationen opnåelse af medlemskab betinget af visse kvalifikationer, kan denne betingelse, for så vidt angår statsborgere fra andre medlemsstater, der er i besiddelse af et eksamensbevis i henhold til artikel 1, litra a), eller et kvalifikationsbevis i henhold til artikel 3, litra b), kun gøres gældende på de vilkår, der er fastsat i dette direktiv, særlig artikel 3 og 4.

Artikel 8

1. Værtslandet accepterer som bevis for, at de i artikel 3 og 4 nævnte betingelser er opfyldt, de attester og dokumenter, som medlemsstaternes kompetente myndigheder har udstedt, og som vedkommende skal fremlægge til støtte for sin ansøgning om tilladelse til at udøve det pågældende erhverv.

2. Behandlingen af en ansøgning om tilladelse til at udøve et lovreguleret erhverv skal afsluttes så hurtigt som muligt, og resultatet skal meddeles ved en begrundet beslutning truffet af værtslandets kompetente myndighed senest fire måneder efter, at samtlige akter vedrørende den pågældende er fremlagt. Beslutningen eller manglende beslutning kan appelleres i henhold til nationale retsregler.

Artikel 9

1. Medlemsstaterne udpeger inden for den frist, der er fastsat i artikel 12, de kompetente myndigheder, der er bemyndiget til at modtage ansøgningerne og træffe de beslutninger, der er omhandlet i dette direktiv.

De giver de øvrige medlemsstater og Kommissionen underretning herom.

2. Hver medlemsstat udpeger en person, der skal varetage koordineringen af de i stk. 1 omhandlede myndigheds virksomhed, og giver de øvrige medlemsstater og Kommissionen underretning herom. Koordinatoren har til opgave at drage omsorg for en ensartet gennemførelse af dette direktiv på alle de berørte erhverv. Der nedsættes ved Kommissionen en koordinationsgruppe bestående af de af de enkelte medlemsstater udpegede koordinatore eller deres stedfortræder og med Kommissionens repræsentant som formand.

Denne gruppe har til opgave:

- at lette iværksættelsen af dette direktiv
- at indsamle alle relevante oplysninger om direktivets gennemførelse i medlemsstaterne.

Kommissionen kan høre gruppen om eventuelle ændringer i den indførte ordning.

3. Medlemsstaterne træffer foranstaltninger med henblik på at tilvejebringe den nødvendige oplysning om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser inden for rammerne af dette direktiv. De kan i denne opgave bistås af Informationscentrene vedrørende Akademisk Anerkendelse af Eksamensbeviser og Studieperioder, som er etableret i medlemsstaterne som led i gennemførelsen af resolutionen vedtaget af Rådet og undervisningsministrene, forsamlet i Rådet, den 9. februar 1976⁽¹⁾, og i givet fald af de relevante faglige sammenslutninger eller organisationer. Kommissionen tager de initiativer, der er nødvendige for at sikre udbygning og koordinering af fremsendelsen af de nødvendige oplysninger.

Artikel 10

1. Har en medlemsstat i medfør af artikel 4, stk. 1, litra b), andet afsnit, tredje punktum, til hensigt, i forbindelse med et erhverv i henhold til dette direktiv, at fratage ansøgere retten til at vælge mellem prøvetid og egnethedsprøve, skal den straks fremsende et udkast til den pågældende forskrift til Kommissionen. Samtidig skal den meddele Kommissionen grundene til, at det er nødvendigt at vedtage en sådan forskrift.

Kommissionen underretter straks de øvrige medlemsstater om udkastet; den kan desuden høre den i artikel 9, stk. 2, omhandlede koordinationsgruppe om dette udkast.

2. Med forbehold af Kommissionens og de øvrige medlemsstaters mulighed for at indgive bemærkninger til udkastet kan medlemsstaten kun vedtage forskriften, hvis Kommissionen ikke inden for en frist på tre måneder har rejst indsigelse mod den ved en beslutning.

3. Efter anmodning fra en medlemsstat eller Kommissionen skal medlemsstaterne straks fremsende den ende-

lige ordlyd af en forskrift, der følger af anvendelsen af denne artikel.

Artikel 11

Efter udløbet af den i artikel 12, fastsatte frist, skal medlemsstaterne hvert andet år til Kommissionen fremsende en rapport om gennemførelsen af den indførte ordning.

Denne rapport skal ud over almindelige bemærkninger også indeholde en statistisk oversigt over de afgørelser, der er truffet, samt en beskrivelse af de vigtigste problemer, som gennemførelsen af direktivet har medført.

Artikel 12

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv inden for en frist på to år fra dets meddelelse⁽¹⁾. De underretter straks Kommissionen herom.

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 13

Senest fem år efter den dato, der er fastsat i artikel 12, aflægger Kommissionen for Europa-Parlamentet og Rådet en beretning om, hvorledes den generelle ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for videregående uddannelse med dertil knyttet erhvervskompetence af mindst tre års varighed har fungeret.

Kommissionen skal, når den har foretaget alle de nødvendige konsultationer, ved denne lejlighed fremlægge sine konklusioner vedrørende ændringer, der eventuelt kan foretages i den indførte ordning. Samtidig forelægger Kommissionen i givet fald forslag til forbedring af de bestående retsforskrifter med det formål at lette den frie bevægelighed, etableringsretten og den frie udveksling af tjenesteydelser for de personer, som er omfattet af dette direktiv.

Artikel 14

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 21. december 1988.

På Rådets vegne

V. PAPANDREOU

Formand

⁽¹⁾ EFT nr. C 38 af 19. 2. 1976, s. 1.

⁽²⁾ Dette direktiv er meddelt medlemsstaterne den 4. januar 1989.

BILAG

Liste over faglige sammenslutninger eller organisationer, som opfylder betingelserne i artikel 1, litra d), andet afsnit

IRLAND⁽¹⁾

1. The Institute of Chartered Accountants in Ireland⁽²⁾
2. The Institute of Certified Public Accountants in Ireland⁽²⁾
3. The Association of Certified Accountants⁽²⁾
4. Institution of Engineers of Ireland
5. Irish Planning Institute

DET FORENEDE KONGERIGE

1. Institute of Chartered Accountants in England and Wales
2. Institute of Chartered Accountants of Scotland
3. Institute of Chartered Accountants in Ireland
4. Chartered Association of Certified Accountants
5. Chartered Institute of Loss Adjusters
6. Chartered Institute of Management Accountants
7. Institute of Chartered Secretaries and Administrators
8. Chartered Insurance Institute
9. Institute of Actuaries
10. Faculty of Actuaries
11. Chartered Institute of Bankers
12. Institute of Bankers in Scotland
13. Royal Institution of Chartered Surveyors
14. Royal Town Planning Institute
15. Chartered Society of Physiotherapy
16. Royal Society of Chemistry
17. British Psychological Society
18. Library Association
19. Institute of Chartered Foresters
20. Chartered Institute of Building
21. Engineering Council
22. Institute of Energy
23. Institution of Structural Engineers
24. Institution of Civil Engineers
25. Institution of Mining Engineers
26. Institution of Mining and Metallurgy

⁽¹⁾ Irske statsborgere er også medlemmer af følgende sammenslutninger eller organisationer i Det Forenede Kongerige:

Institute of Chartered Accountants in England and Wales
Institute of Chartered Accountants of Scotland
Institute of Actuaries
Faculty of Actuaries
The Chartered Institute of Management Accountants
Institute of Chartered Secretaries and Administrators
Royal Town Planning Institute
Royal Institution of Chartered Surveyors
Chartered Institute of Building.

⁽²⁾ Kun i forbindelse med regnskabsrevision.

27. Institution of Electrical Engineers
 28. Institution of Gas Engineers
 29. Institution of Mechanical Engineers
 30. Institution of Chemical Engineers
 31. Institution of Production Engineers
 32. Institution of Marine Engineers
 33. Royal Institution of Naval Architects
 34. Royal Aeronautical Society
 35. Institute of Metals
 36. Chartered Institution of Building Services Engineers
 37. Institute of Measurement and Control
 38. British Computer Society
-

ERKLÆRING FRA RÅDET OG KOMMISSIONEN

ad artikel 9, stk. 1

Rådet og Kommissionen er enige om, at de faglige organisationer og de højere uddannelsesinstitutioner skal høres eller på passende vis inddrages i beslutningsprocessen.
